

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **M. K.**, zastoupená Alexandrem Petričkem, advokátem se sídlem Chrastavská 188/27, Liberec 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu č. 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. OSV/731/2009/70, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 22. 6. 2010, č. j. 63 Ad 6/2010 - 7,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci, ze dne 22. 6. 2010, č. j. 63 Ad 6/2010 - 7, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojila proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „krajský soud“) ze dne 22. 6. 2010, č. j. 63 Ad 6/2010 – 7 (dále jen „napadené usnesení“), kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2009, sp. zn. OSV/731/2009/70 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce v České Lípě ze dne 26. 10. 2009, č.j. 5809/8/CLB-1/12, jímž byla stěžovatelce uložena povinnost vrátit přeplatek na příspěvku na bydlení ve výši 6159 Kč za období 1. 7. 2008 - 30. 9. 2008, a to ve lhůtě do 31. 1. 2010.

Stěžovatelka proti napadenému rozhodnutí podala žalobu, která byla doručena osobně krajskému soudu dne 21. 6. 2010. Krajský soud si vyžádal od žalovaného kopii napadeného rozhodnutí i s kopií doručenky, podle níž si žalobkyně převzala napadené

rozhodnutí dne 10. 12. 2009 (kopie koresponduje s originálem doručenky založeným ve spisu žalovaného).

Krajský soud následně rozhodl napadeným usnesením, že se žaloba odmítá. V odůvodnění odkázal na ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), podle něhož lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud zjistil, že napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno dne 10. 12. 2009, přičemž žaloba byla krajskému soudu doručena osobně až dne 21. 6. 2010. Posledním dnem lhůty k podání žaloby byl den 10. 2. 2010. Zákonná lhůta pro podání žaloby tedy zjevně nebyla dodržena, a proto krajský soud žalobu odmítl jako opožděně podanou [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

V kasační stížnosti proti napadenému usnesení stěžovatelka uvedla, že žaloba byla původně podána dne 9. 2. 2010 u Okresního soudu v České Lípě, kde bylo řízení o ní vedené pod sp. zn. 15 Nc 4251/2010 zastaveno usnesením tohoto soudu ze dne 10. 5. 2010 s poučením, že lze žalobu podat ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení. To také stěžovatelka splnila, a proto se domnívá, že lhůta pro podání žaloby byla v konečném důsledku zachována. Z toho důvodu napadené usnesení trpí vadou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto stěžovatelka navrhla jeho zrušení a vrácení krajskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti své vyjádření, které ovšem pojal jako vyjádření ke správnosti napadeného rozhodnutí a svému procesnímu postupu v řízení o odvolání. Netvrdil však žádné skutečnosti týkající se napadeného usnesení o odmítnutí žaloby.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **je důvodná.**

Nejvyšší správní soud si vyžádal spis Okresního soudu České Lípě (dále jen „okresní soud") vedený pod sp. zn. 15 Nc 4251/2010, z něhož zjistil, že stěžovatelka skutečně podala osobně dne 9. 2. 2010 k tomuto soudu podání ze dne 5. 2. 2010 označené jako „žaloba ve správním řízení" proti napadenému rozhodnutí. Okresní soud si vyžádal od žalovaného kopii napadeného rozhodnutí i prvoinstančního rozhodnutí Úřadu práce v České Lípě. Poté řízení zastavil usnesením ze dne 10. 5. 2010, č. j. 15 Nc 4251/2010 – 12, protože dospěl k závěru, že k projednání a rozhodnutí věci je příslušný krajský soud ve správním soudnictví. Odkázal na ustanovení § 104b odst. 1 o. s. ř. a poučil stěžovatelku, že proti napadenému rozhodnutí může podat novou žalobu ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení u věcně a místně příslušného soudu ve správním soudnictví. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu

rozhodujícímu v občanském soudním řízení. Toto usnesení nabylo právní moci dne 8. 6. 2010.

Podle ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s. platí, že pokud soud rozhodující v občanském soudním řízení zastavil řízení proto, že šlo o věc, v níž měla být podána žaloba proti rozhodnutí správního orgánu, může ten, kdo takovou žalobu v občanském soudním řízení podal, podat u věcně a místně příslušného soudu žalobu ve správním soudnictví do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí o zastavení řízení. V takovém případě platí, že žaloba byla podána dnem, kdy došla soudu rozhodujícímu v občanském soudním řízení.

Nejvyšší správní soud ve své předchozí judikatuře vyložil toto ustanovení tak, že se jedná o výjimku z neprolomitelnosti zákonné lhůty k podání žaloby podle ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s., která nahrazuje datum skutečného podání žaloby věcně a místně příslušnému soudu na principu právní fikce datem podání žaloby k civilnímu (věcně nepříslušnému) soudu. Při posuzování včasnosti správní žaloby podané u správního soudu poté, kdy soud v občanském soudním řízení pravomocně zastavil řízení ve smyslu § 104b odst. 1 o. s. ř., je proto nezbytné kromě zjištění, zda byla žaloba ke správnímu soudu podána ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci usnesení soudu v občanském soudním řízení o zastavení řízení (§ 72 odst. 3 s. ř. s.), zkoumat i skutečnost, zda již při podání žaloby k obecnému soudu nebyla zmeškána lhůta pro podání správní žaloby stanovená soudním řádem správním, případně zvláštním zákonem. Podání žaloby u obecného soudu až po uplynutí této lhůty způsobuje opožděnost i posléze podané správní žaloby, byť by byla podána v měsíční lhůtě od pravomocného zastavení občanského soudního řízení (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 3 As 30/2005 - 66, přístupný na www.nssoud.cz). Zároveň se Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, jímž byla žaloba odmítnuta, může zabývat pouze správností důvodu odmítnutí, nikoliv věcným obsahem žaloby (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, přístupný na www.nssoud.cz)

Z těchto důvodů bylo třeba při posouzení otázky včasnosti podání předmětné žaloby vycházet v prvé řadě z okamžiku, kdy byla žaloba podána k věcně nepříslušnému okresnímu soudu. Napadené rozhodnutí bylo stěžovatelce doručeno poštou do vlastních rukou dne 10. 12. 2009. Lhůta k podání správní žaloby proti napadenému usnesení končí ve smyslu ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. *„uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty“*. Lhůta k podání žaloby stěžovatelce tedy skončila dne 10. 2. 2009, jak správně uvedl v napadeném usnesení i krajský soud. Z podacího razítka okresního soudu vyplývá, že žaloba byla podána osobně dne 9. 2. 2010, a tedy ve dvouměsíční lhůtě pro podání správní žaloby plynoucí z ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. Řízení o této žalobě bylo ve smyslu ustanovení § 104b odst. 1 s. ř. s zastaveno usnesením okresního soudu ze dne 10. 5. 2010, č. j. 15 Nc 4251/2010 – 12, které nabylo právní moci dne 8. 6. 2010.

Zároveň je podmínkou pro zachování lhůty k podání správní žaloby dodržení lhůty jednoho měsíce od nabytí právní moci usnesení, jímž bylo civilní řízení zastaveno podle ustanovení § 104b odst. 1 o. s. ř. V posuzované věci tato lhůta končila ve smyslu již citovaného ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. dne 8. 7. 2010. Stěžovatelka přitom podle

podacího razítka krajského soudu předala svou správní žalobu proti napadenému rozhodnutí dne 21. 6. 2010, tedy před uplynutím jednoměsíční lhůty k podání žaloby k věcně a místně příslušnému soudu podle ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s.

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že stěžovatelka naplnila beze zbytku podmínky pro aplikaci ustanovení § 72 odst. 3 s. ř. s. a podala svou žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného v zákonem stanovené lhůtě. Krajský soud tedy dospěl k nesprávnému závěru o opožděnosti žaloby, který činí napadené usnesení nezákonným ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani to, že krajskému soudu evidentně nebylo známo, že stěžovatelka žalobu podala dříve k okresnímu soudu, neboť to ve správní žalobě neuvedla. Zákon totiž neukládá žalobci prokázat včasnost podání žaloby (např. předložením usnesení o zastavení řízení ve smyslu § 104b odst. 1 o. s. ř.), nýbrž pouze tvrdit v žalobě den doručení napadeného rozhodnutí [§ 71 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Pokud tedy na tuto skutečnost stěžovatelka neupozornila již v žalobě a uplatnila ji až v kasační stížnosti, nemůže jí to být přičítáno k tíži, neboť nejde o skutkovou novotu ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., nýbrž o splnění procesních podmínek řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako důvodnou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a proto zrušil napadené usnesení a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). V něm bude krajský soud vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku.

V dalším řízení bude krajský soud povinen rozhodnout i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu